

WWW.UNI

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 10.

У Новом Саду, 16. маја 1908.

Год. II.

„Излет“ анђела „мира“.

Е гле чуда,
Е гле сад,
Анђо »мира«,
Где напушта --
Нови Сад.

Јаков:

Isten áldjon,
Браћо мила,
Мене носе —
Чудна крила.

Дужност мене
Нова зове,
Међ кошутске
Соколове.

Гласоноша
Сад ћу бити,
И тако вас
Прославити.

Брадић и Тумач:

Ој врати се
Јашо, врати,
Те нам мандат
Бар поврати.

Јаков:

Не, не могу —
Па »ни силом!« —
Поздрав штабу,
Моме, милоче.

Пузит сам га
Научно,
А циљ своју
Получио.

Радокрали:

Ој врати се
Јашо, врати,
Ил нам образ
Бар поврати.

*(Јаков и не слуша, него
лети право према Пешици,
где се сусрета као анђео
гласоноша на крилу ма-
ђарске владе.)*

Стармлади.

Поштов. г. г. претплатницима „Стармладог“.

Администрација »Стармладог« је данас приложила свима дужницима опомену уз новчану упутницу, те моли да се г. г. претплатници који дугују, своту која им је у опомену назначена, обратном поштом изволе послати, јер „Стармладом“ је та претплата једини извор његовог опстанка. Дугују нам преко хиљаду круна, а не можемо да наплатимо ни 1000 потура. Ово није ласкаво за нашу српску журналистику. А ону господу којима смо лист обуставили и који су преко целе године дана читали „Стармладог“ у том уверењу, да ће нас закачити и фрај читати — извештавамо да ће се преварити у рачуну, јер ће им наш адвокат, коме смо их предали — доказати баш противно.

Уредништво и администрација
„Стармладог“.

FINIS . . .

Након уморног, ал успешног рада,
У срцу Српства, у сред Новог Сада,
Од куд је сеј'о нечастиво семе,
И био народ у главу, у теме,
Он демон Српства, на крила узлеће
И — вратит' се неће.

Семе је никло, никло већ одавно;
Сад мило Српство напредује славно:
Народ, свештенство, оци калуђери
Братски се кољу — по Христовој вери...
Зато нас демон сад оставља смело,
Јер — доврши дело.

Тек из даљине смешка ће се само:
Како смо могли да га не познамо!
Он демон беше, ког не посла небо,
Зар српски народ *демона* треб'о?...
Сад анђ'о поста — тим што од нас оде
Ал' касно, мили роде.

— tus.

Са претреса удешеног атентата у Црној Гори.

(Из даљине).

Књаз: Та мани чоче, та мани.

Тамановић: Таманим кнеже,
таманим.

Читаоцима „Стармладог“.

Кад сам пре скоро 10 година (*године се рачунају по ваџком календару*) поново примио се да (за)водим »Заставу«, знао сам (већ и по реверсу) и изјавио (преко Шоме Вишонтаја) да ћу се пре а после на овај или онај начин (од два начина изабрао сам већ познати вам начин) *на сигурно* скршити. Ја сам то и у једној песми прорекао овако:

»Шта ће ђаво, док у новци
Сваки хоће да се дави!
У тој трци пре а после
Мора да се стрмоглави!«

Не жалим! и ако сам уверен да ни за мноме неће нико жалити. Прем поштовани читаоци »Стармладог« са мноме много губе . . . велики овај удар за лист »Стармлади« раван је једино великом удару, који је задесио »Заставу« смрћу пок. патријарха Георгија. Но ја и ако нећу од сада »главни« у »Стармладом« бити, јављају се ипак овда, онда. Хтео сам да служим радикалној странци, која са пожртвовањем (жртвовала је — све српске захтеве) ради и „тедној“ ствари и »наплетку« — али ме је пукао случај и Бала навео у Кошутов — тор. То ми је давало снаге (храна у тору) и ја сам највећим уживањем радио на остваривању помаћаривања школа, стварање српских кошутоваца, гимнастичког радикалског друштва »пузавци«, братимљењу с нашом браћом шовенима, стварао сам Раухове измећаре. Једном речи — радио сам за Кошутову странку као магарац — и ако је то инкомпатибл — јер сам већ раније доказао у брошири да *нисам више магарац!* Сад не иде више ни силом. Моју силу, која је створила крињи сабор и разјурила самосталце, отерала у гроб пок. Мишу Дмитријевића, патријарха и силна друга позната вам чуда стварала — *скршили* су самосталци.

Морам дакле озбиљно да опорављам моје скроз порушно здравље, покварену крв, неваљало срце, пакосну душу и луђачку памет. А и финансијску страну не смем запустити. То ће трајати по свој прилици дуже времена — од прилике док не достигнем онај врхунац благостања, у ком се налазио мој претходни једномисленик Јота Грујић. Под тим приликама које сам ја сам створио, тешко да ћу имати куражи да продужим и даље стално лагање и подметање у листу, који мора двапут дневно да — лаже.

Праштајући се са поштованим читаоцима »Стармладог«, искрено желим сам себи здравља,

да што пре и опет могу послужити ц. и. читаоцима »Стармладог« на увеселеније, било у слици или речи, и ако не више као главни уредник »Заставе« — но прост кошутовски измењар. Захваљујем уједно и г. г. сарадницима »Стармладог«, који су ме потпомогли било сатиром или карикатуром.

До виђења — у идућем броју!

Јаша Томић — и ништа више.

Јавна расправа о велеиздаји у Црној Гори.

Рајковић (Обична бешанга, као владин обичај ијун и од владе најмљени „ашеншатор“ прича прво како мрзи бајаги државну штампарiju, како би му се лакше веровало да он није с њима у вези. Улогу је научио врло добро. Прича тешко и лаже, лаже а нигди да заине. Кад нешто крутиније слаже — а он се хуља сам себи смеје): Кренуо сам се са Цетиња. Као владин шпијун спадало ми је у дужност као Филијасу Фогу да обиђем целу земљу и све оне на које је влада око бацила — уплетем у удецени атентат. Свуда, где сам год дошао, без зорта од полиције причао сам како хоћемо да дигнемо буну. За то се, бар у Црној Гори, не носи торба у глави. Па чак сам и о књажевом убиству говорио — као кад се игра отворен фарбл. Код неких сам — насео. Тако код могуче, којег сам по упутству владе држао за противника — сургунисан сам. Мислим да у удецени атентат нико паметан од присутних неће посумњати из целог мог причања. Молим суд да ме ослободи а владу да осуди, да ми обеманих 20.000 динара у злату у готову исплати — јер држим да сам то крваво зарадио.

(Наставиће се.)

Пристојно поштовање.

Катихета: Пајо, кажи ти мени које су десет божјих заповеди.

Паја: Не крадите... не лажите...

Катихета: Па шта је то! Зашто говориш заповедним тоном и у другом лицу?

Паја: Па тек вас не могу са ти ословљавати!

Славном средишњем одбору РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

у Новом Саду.

И ако сам кроз толико година доказао, да сам заиста *болештан*, која болест се најбоље у моме раду могла опазити, које ми сваки честити Србин с болом у души мора признати — жао ми је да *славна* радикалска странка поред свега тога неће да уважи моју оставку и увиди, да је моја *снага* и рад — у радикалској странци сасвим *исцурена* (које су и избори за хрватски сабор доказали). Елем: Издао сам у Новом Саду приликом избора посланика за угарски сабор — нашег ерског проту, радикалског посланика; издао сам у варошком представништву сва важнија места у магистрату Срба чиновника, као инжењирско, лечничко и т. д. Гласао сам, да се улица, у којој је ерпека штампарија Светозара Милетића назове Коссутова улица. Издао сам ерску коалицију; издао ерске школе; издао милијоне ерп. нар. фондова познатим итебејцима; издао манастирска добра; издао најпосле и целу аутономију; издао свога таста; издао радикалски програм; издао најпосле и оно, што је Србину па и последњем свињару најсветије, — матерњи језик (Сетите се само Сентомаша.) Напоследку издао своју целу странку — па на крају крајева и самог себе *издао* вама за 3600 фор. годишње апанаже — што рекао Шваба: „Mein Lieben was willst du noch mehr?“ «Више не могу ни силом!»

Јаша Томић

пензионирац и убица овоностраног Српства и мајстор тишљер.

NB. Шта ћу вам сад, кад више нема ништа да се изда?

ИЗБОРИ У СРБИЈИ.

Еј крвава влада,
Ала му пострада.
Сироти звездаши!
Тешко чича Паши!

Дој фузге наше,
Ал вам дохакаше,
Ал вас премлатише,
Куда ћете више?

Ласно ј' погодити,
Шта ће с вама бити,
Оћел се још красти?
— Избори ће касти!

*
Благо нашем чичи,
Док верује причи, —
Звездаша му „славни“
У звезду што *шавни*.

Београд.

Антизвездаш.

ВЕСТИ ИЗ МЕСТА.

Две пумпе. У основној школи, услед ужасне врућине постарао се Кузман звани „рефент“ и Сифон звани «управитељ» — да деца не би жеђ трпела, за две пумпе. Истина споредна пумпа на авлијском бунару не ради — ал за те главна пумпа (г. пуслугитеља) уз наплату, крајцару за чашу воде ванредно функционише. До душе неколико малишана, који нису имали крајцару, да спусте у пумпу автономску — хтедох рећи автономску дошли су код швабице пиљарице (коју је Кузман као своју вешерку наместио, а једног Србина из начела свој своме отерао) и плакали да им да воде, јер хоће да скапају од жеђи, заш? „госп. пумпа“ неће без крајцаре да ради.

Срамни шешири. Како је већ наступила псећија сезона, услед јаким врућина, то су и овдашњи радикалски прваци покуповали неке велике шешире, мислећи тиме да покрију своју срамоту. — Чудновато је само, да др. Бошко Петровић, после своје најновије бруке није купио какав велики шешир као котур. Сигурно човек не зна шта је срамота. (Чујемо да су му привезали канту. Пр. ур. „Ст.“)

Заменик св. Саве. После дужег радикалског братимљења с Кошутовци, пошло је за руком овдашњој радикалкој странци да у сред српске Атине скине српски натпис са српских школа — и место њега постави мађарски. Један малишан гледајући како скидају лепа златна ћириљска слова удари у плач: »Јао, сад ће скинути и св. Саву!« — на то му приступи Ђока Сифон, те га потапше по рамену и рече: »Ђути, шта плачеш, доће сад ту још мало лепша слика. Наш чика Јаша с мамузом!«

Активност лобцајхбрудера. Пса Бајић-Мирођија предао је ових дана неку своју „композицију“ овдашњем ратарском певачком друштву уз изричан услов, да морају у плакатима навести „речи од дра Лазе Мргуда.“ — Трц Милојка!

Конкуре. Књижевно одељење »Матице Српске“ јавља, да је свега стигло 10 драма на награду. Девет драма је у »стиховима“ написао »књижевник« Мргуд — а једну драму је написао Бранко Лептир — песник. Одбор сад не зна коме да досуди награду. По вредности појезије, однео би Лептир награду, а по драмској обради »књижевник“ Мргуд. — Заиста тешко је ту пресуду изрећи између два така ривала а не огрешити душу.

ГДЕ ЈЕ БОЛЕСТ?

Кужна болест странком влада,
А моје је мњење,
Да се зове по простачки
»Телићско стрпљење«.
А тек онда може бити
И среће и миља,
Кад се једном те болести
Странка ратосиља.

ОПАДАЧИМА (радикалским).

Зар мислите да би онај
Ком је сваки народ мио,
Свој рођени погрдама
Ил камењем ваљда био?
Ја све мислим, ко суседма
За џангризу злобну вреди,
Да ни своје укућане
Неће знати баш да штеди.

ЛУДНИЦА.

»Ко су тамо ти што пузе?«
Пси мислите? — псета крута! —
— То су људи, а репови
То су знате од капута.
»Ма ти неком лижу руке?« —*)
Не, не лижу, већ у миру
Само љубе, а то знате
Кажу да је по маниру.
»Шта ли хоће? — Али ено
Већем зборе — аох руге —
Ми смо, веле, господине
Покорњејше слуге, слуге...
Слушаћемо, пузићемо,
Ми немамо свога гледа,
Ваша милост нек изволи
Да над нами заповеда...

*) Данас и мамузу на нози! — Ур. „Ст.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ШТА БИ КО ВОЛЕО?

Први Бачванин: Ја би волео да сваке године бирамо нашег попа Пају.

Други Бачванин: Зашто?

Први Бачванин: Бар би ми сваке године пред избор потписао векслу.

Други Бачванин: Није то ништа.

Први Бачванин: А дед реци: шта би ти најбоље волео?

Други Бачванин: Ја би волео да само једаред бирам патријарка. Шта мислиш, какву тај векслу потписује?

Први Бачванин: И јес'. Таке пароксије више нема. Тај и може.

Други Бачванин: Шта мислиш: Колико тај потпис носи?

Први Бачванин: Ху, таче му. Ти би више добио, него ја.

СТЕЧАЈ.

Услед „својевољне“ оставке нашег главног уредника, овим се расписује стечај на место.

Молби треба приложити:

1. сведоцбу, из које се види, да је молитељ био анархиста, социјалиста, атеиста, спиритиста, юриста и — мађарски родољуб;

2. сведоцбу, из које се види, да је молитељ ма једног свог добротвора мучки убио;

3. сведоцбу ма које краљевске школе — Ваца, Сегедина или Митровице — да је молитељ у њој учио и изучио за шест година тишлерски занат.

Првенство имају они, који поред наведених сведоцаба, могу још да искажу, да су били ма где и ма кад издајнице.

Рок стечају истиче пред отварање најзначајнијег црквеног сабора.

Из седнице привременог одбора за старање свега и свачега око „Заставе“, 13. маја, последње године нашег царства.

Дöме.

Одала се.

Дошла мала Анкица са новим, златом везеним папучицама па се фали. — И ју Анкице велим ја, ала су ти лепе папучице а пошто су биле?

Анкица: Не знам, још их није мама платила!

УЖАСНЕ МИСЛИ.

Поводом одступа многопоштованог господина Јакова Томића.

Страшна се вест довезе гринцајцугом у Карловце, где је онолико више усахнуло, смела је та вест, да се довезе — другом класом и ако је „народна“. Страхота.

Јаша одступио... изговарају бледе усне прослављеног конципијента Красојевићева. Глас се шири на све стране.

Зашто?... питају пиљарице и радикалски одбор.

Тина пиљарица каже: ја сам знала да он мора бежати одавде. Привиђа му се дук покојног Мише, па зато бежи...

Stabsarzt Др. Михајловић мисли: Ово иде све по калупу. Како Јозеф, тако Јаша. Ако будемо молили Јашу да не одступа, онда нас чека расцеп, као и франковце. Е, — мисли тај Јаша, да сам ја збиља свој нос ставио на расположење?

Тилдика весео и мисли: бар нећу морати зазирати од оног демлела с буџом.

Свештислав се довија: како би све те гласове протумачио као „оптичку“ варку.

Недељковић мудрује: мени за Географију нису хтели дати толико, да се по Ривијери шећем, а том злочинцу...

Красојевић — не мисли ништа, као и досада.

То је дете!

Но господине, како Вам се допада мој синчић?

Учитељ: Изванредно. Могу га тући, сећи, пећи, то је дете, просто и не хаје.

Под радикалском шпијунажом и денунцијацијама.

Гимназиста (радикал): Какво ти мишљење имаш о Јашином одступу: Ја држим, да је то тактично и мудро... а ти?

Гимназиста (неутралац): Хоћеш да знаш?

Гимназиста (радикал): Хоћу. Али искрено и отворено.

Гимназиста (неутралац): Добро. А ти хајде самном на тороњ саборне цркве.

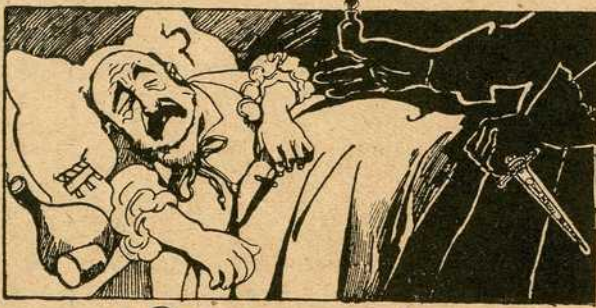
Гимназиста (радикал): А што ћу ићи на тороњ? Можеш ти то ваљда мени и овде на улици слободно рећи...

Гимназиста (неутралац *осврће се*): могу али онда причекај док овај господин прође што нам иде за леђи.

(Пролази Ђока Сифон, „уравитељ“).

* * *

Очекује се укор од Пушибрека.

 AQUA TOFANA
НАШ БОЛЕСНИК.

На пољу је беснио ветар, а у грудима болесника стишавао се бес. Куцнуо је дванаести час. Тај га је јако узнемирио. У соби се појави један витез пурпураста лица, у црном сомотском оделу и мачем у руци.

— Пријатељу, освоји дух, првог српског — крвљу попрсканог радикаског војда, — знам ти невољу. Донео сам ти лека. Ти си тога уверења, да кога не могу да трпе у државним саветима, да га интригама, оцрњивањем и разним смишљеницама, као на пр. последњи избор — учине немогућим. Ево ти једно стакоце. У њему је aqua tofana.

Кад је он угледао мало црно стакоце а он се стресао горе него од ножа.

— Ти не знаш с киме говориш. Ми така средства не употребљујемо. Од тога средства би се и одбор наше странке згражао.

Дух се насмеши.

— А патријарх?

— Он је сам себи или сунуо у кафу или метнуо на рану. Ми смо ту сасвим индиферентни. С његовим послужитељем... ех, шта.. тако је морало бити.

Дух се и опет насмеши.

— Ти си најиван. Као што видим, ви данашњи људи, нисте на чисто са *своопште корисном стварју и животом појединих људи*. Управо шта је један живот — према милијону људи, који добрим животом живе, према миру истих, добру домовине? Питање је да ли опште право изискује, да твој друг, противник, ћути.

— Ко си ти?

— Ја сам Macchiavelli. Мој госа и мештар је Чезаре Борџија. И Лоренцо Медичи је корисно употребљавао ово стакоце. Али пре сваке употребе поштено се размислио да ли је заиста озбиљна потреба била? И када су нашли да свеопште добро изискује нечију смрт... Онда је тај неко заиста умро. Мирно, без болова и патње

је ишчезао. А Лоренцо му је онда још венцем окитио одар..

— Да, у оно глупо старо доба се свет служио тиме, — али данас.

— И данас се служи... само доста грубо и глупо. Ено, зар није онај који је на крвав престо сео — двојицу који му се не хтедохе покључити, помоћу својих џелата дао смаћи. Зар не осване сваки дан по који грађанин мртав, који неће да трпи деспотизам краљевским крвника... који у земљи створише гладну годину. Али нашто даље да ти причам. Погледај око себе. Зар ниси и сам --

— Умукни!

— Но, видиш дакле. Ти који си умео све своје непријатеље и који ти сметаху — на тако модеран начин уклонити, сад избјиген, као какво црето од свога гесе, — лежиш у кревету и очекујеш своју смрт, у место да другима смрт задајеш. Зар немаш везу са крвонијама, на зашто да тако кукавички проводиш дане. Кад је српска Атина пуна шпијуна. Лазара, „учитеља француског језика,“ Цветка и ти Боже знај, зашт' не би у белом граду, који ти толико муке задаје — и твоје људе за тај посао имао. Погледај своју странку.

(Он плаче) — знао сам ја.

— Зар је то странка? Осим неколико измењара, кајишара, којих се свет згража и штрера тако је то одвратна банда, да јој и пузавачка слугинска покорност — ни по дуле дувана не вреди. Свесно Српство и с ове и с оне стране тако је срамно цака.. а она одвратно блудница и даље тера гадаи занат и ако је њени кавалери давно на улици бацисше.

— То ме боли! (Плаче.)

— Мислиш да је народ марва, а ти да га можеш на кланицу водити?

— Шта ћу. Преварио сам се. Заслепили су ме народни фондови. Признајем да гаднијег измењара и већег изрода није од мене било — али фондови... фондови..

Дух: Овде ти је таст!

Таст: Сине, блудни сине! Шта радиш? Куд си заш'о. Освести се. Избезумљеност своју подвргни лекару — народној вољи и ако ти је до клања, закољи себе. Исканало које заплакало. Зар онај светли барјак који је толке тешке битке добијао, да сада теби за чаршав твоје софре служи, на ком се сада храниш. Да се кута с

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

грозницом љубила — не би гори пород изродила. Још је срећа што с тобом изумири сав гад, који си мојем имену панео. Нека те Бог прими да не мучиш и себе и народ мој.

МОЛИМ.

Мирне савести, а светла образа узимам ново перо у своје чисте руке, велики учитељу мој. Употребно сам сву своју снагу, да ти се одужим за многа добротности светли примеру мој. Моја је помоћ дошла прекасно и за то падоше на изборима сви они див јунаци, чије су врлине истицала моја чиста уста, незаборављени бранпоче мој.

Мене још сумњиче. Мене — бившег уредника «Народног Пријатеља».

Нападају моје неокалано поштење, место да се угледају на ме.

Ах, Јашо. Најчеститији Јашо... ти одлазиш, а да ме ни пољубио ниси. Мене — твог верног ученика.

Је л' то јава или је то само сан?

Не, не. Ти нас не смеш оставити.

Не смеш, јер те у делима још ни један од нас није достигао!

Јашо, чуј ме.

Молим те.

Онај бивши хоповски ђак; онај честити антналко-хеличар те моли; онај невини Стевица моли те:

Врати се. Врати се Јашо.

Јашо! Ову је молбу написао на својој хартији, својим пером

твој умиљати

Штева.

Дечји свет.

Прост начин.

Професор: Реците ми, како ћемо најтачније знати о једном предмету, је ли он златан?

Ђак: Ако га у залагаоницу однесемо.

Тешење.

Аница: Зашто си тако снуждена Зора?

Зора: Како не бих била снуждена, кад ме тетка не воле. Што год Јелка уради, све је добро, што год је на Јелки, све јој се допада, а на мени ништа. Пре неки дан чудила се, како има лепу косу, а данас јој каже: Ју Јелка, ала имаш лепе крупне очи!

Јован — (утешно јој упада у реч.)
Ћути Зорка, не тужи! Па ти имаш лепе велике уши.

Искрен.

— Јелте чико, хоћете још дуго седити?

— Зашто ме питаш браца.

— Јер сам гладан а мама је казала, чим овај несносни ђаво оде, сместа ћемо ручати.

Правилно решење.

Учитељ: ... Рецимо, да један коњ прелази на сат у трку осам километара, дочим други само 6, и обојица се крену на трку, први пусти другог два километра напред и тек онда крене. Питам вас, где ће се та два коњаника састати?

Мирослав: У крчми.

Инклинација.

— Видиш драги пријатељу, ја још из малена хоћу да видим и знам, шта ће бити мој синчић.

— Заиста?

— Купио сам му писаћу машину, ајзбан, орман за боје и многе друге предмете, само да видим шта воле највећма.

— Па?

— Па богами све разбије, све покрја.

— Па шта ће то онда он бити?

— Па шпедитер, јер ти и тако све полупају и искрјају.

Шајерска земалска

Ројичка КИСЕЛА ВОДА.

Извор „ТЕМПЕЛ“ најбоља вода за окрепу.

Извор „ШТИРИЈА“ гласовита љековита вода.

Управа бунара Ројичке киселе воде

По медицинским ауторитетима најбоље препоручена!

Права је, ако на челу има жиг: St.Landschaft. Rohitscher!

Прекрасна НОВИНА!

Дакле још траје залпа, шаљем диван позлаћен, врло фини анкер ремонтар

КАВАЉЕРСКИ САТ ЗА ЦЕП

уз елегантан позлаћен ланац

који се од правог злата не да разликовати, са изврним стројем, који ради 36 сати, тачно и добро. Двогодишња гаранција уз оригиналну пломбу за цену од К 460, 3 комада К 1230. — Исти сат никлован и с посребреним ланчићем К 375, 3 комада К 1025. Пошиљка уз поузеће. Ако купцу не конвенира, дозвољено је мењање у року од 8 дана или исвац франко натраг; према томе је ризик искључен.

Богато илустровани ценовници са преко 2000 илустрација, сатова, златних и сребрних ствари шаље се на захтев франко и бадава.

Michael Horowitz, Krakau

Dietelsgasse 57/800.

1—1

СЛАНО КУПАТИЛО

У СТ. СЛАНКАМЕНИУ

отвара се 1. маја, а сезона траје до 1. октобра.

Друштво је саградило 2 зграде са 40 елегантно намештених соба. Цене су од К 120 до К 5—

Осим тога има рештаурација са добром и јефтином кујном и добрим пићем.

4—5

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ и стовариште надгробних споменика ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средњој дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Буре Стојковића, Ђурчинска ул. бр. 15.

Држи вазда огроман избор сва ковраних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики избор мрт. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне Цене строго солидне а послуга најтачнија. 140 21 52

Многоструко одликована.

Постоји од 1860. године.

ФАБРИКА НАМЕШТАЈА И СТОВАРИШТЕ

НАСЛЕДНИКА НИКОЛЕ ДУСИНГА

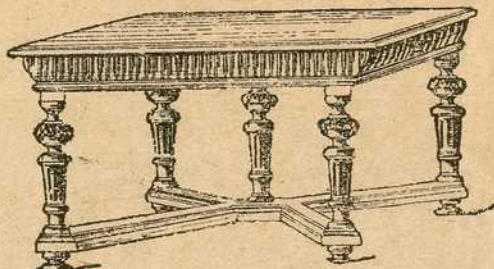
170 10—52

У НОВОМ САДУ.

Ханска улица бр. 1. преко пута од српске основне нар. школе препоручује своје велико, богато сортирано стовариште намештаја за спаваће собе и трапезарије, као и свију врста тапечираних гарнитура за салоне у сваком стилу по јевтним ценама.

Даље: шифонера, кревета, столова, ноћних и за умивање, орманчића, креденца, дивана, огледала, мадраца, столица.

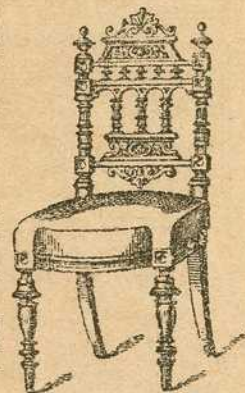
СЛИКА,

у тамној и политираној изради а солидној каквоћи и са врло јевтним ценама.

Избор у ћилимова, простирачима и завесама.

Препоручује мо нашу нову уређену радионицу са машинским радом за израду свију врста намештаја по жељи.

Солидна послуга! — Јефтине цене! (О солидној послуги најбоље референције.)

Цена је листу: на годину К 8, на 1/2 године К 4, на 1/4 године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16. од сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Новом Саду (Ujvidék), Хаџић-Светићева улица број 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампариа д. д. Браника у Новом Саду.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА